

فصل ۲: حواس

گیرنده های حسی

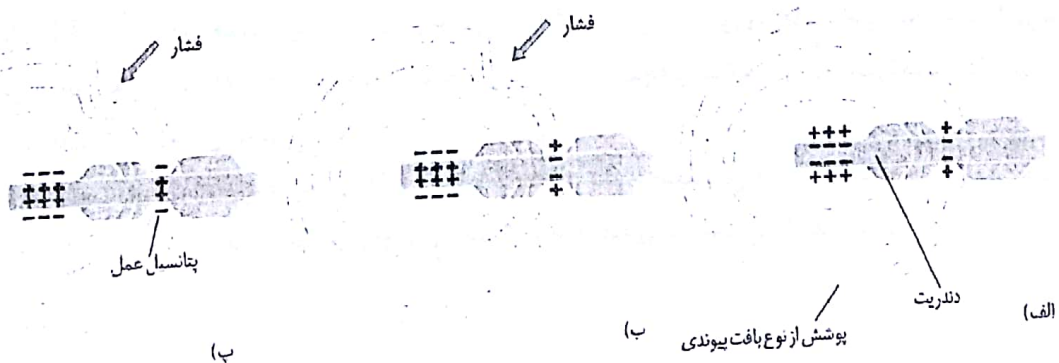
گیرنده حسی يك ياخته يا بخشی از يك ياخته است که اثر محرک را دریافت کرده، می تواند آن را به پیام عصبی تبدیل کند. صدا، فشار، اکسیژن، گرما و نور نمونه هایی از این محرک ها هستند که هر کدام گیرنده ویژه ای را در بدن تحریک می کنند. گیرنده های حسی انسان گوناگون اند؛ ولی می توان آن ها را بر اساس نوع محرک، در پنج دسته کلی طبقه بندی کرد: گیرنده های مکانیکی، شیمیایی، دمايي، نوری و درد.

کار گیرنده های حسی

محرک به روش های گوناگون، نفوذپذیری غشا را به یون ها و در نتیجه پتانسیل غشای گیرنده را تغییر می دهد. عوامل گوناگونی مانند تغییر شکل، مواد شیمیایی و تغییر دما می توانند نفوذ پذیری غشای گیرنده را تغییر دهند.

نکته ۱: گیرنده فشار نوعی گیرنده مکانیکی است که عمقی ترین گیرنده های پوست هستند، انتهای دندريت (دارينه) يك نورون حسی است که درون پوششی چند لایه ای از بافت پیوندی انعطاف پذیر قرار دارد. فشرده شدن این پوشش پیوندی، رشته دندريت را تحت فشار قرار داده، در آن تغییر شکل ایجاد می کند. در نتیجه کانال های دریچه دار یونی (سدیمی) غشای گیرنده باز و پتانسیل الکتریکی غشا تغییر می کند. این تغییر در دندريت، پتانسیل عمل ایجاد می کند و پتانسیل عمل ایجاد شده به صورت پیام عصبی به دستگاه عصبی مرکزی هدایت می شود.

نکته ۲: شکل زیر ایجاد پیام عصبی به وسیله گیرنده فشار را نشان می دهد. الف) ساختار گیرنده و حالت آرامش در غشای گیرنده ب) وارد کردن تحریک (فشار) پ) تبدیل اثر محرک به پیام عصبی

حواس را به دو گروه تقسیم می‌کنند

الف) حواس ویژه:

گروهی از گیرنده‌های بدن ما در اندام ویژه‌ای قرار دارند: گیرنده‌های بینایی در چشم، گیرنده‌های مکانیکی مژک‌دار در گوش (بخش شنوایی و تعادلی) و گیرنده‌های شیمیایی در بینی و زبان در اندام‌های حسی سر انسان قرار دارند.

ب) حواس پیکری:

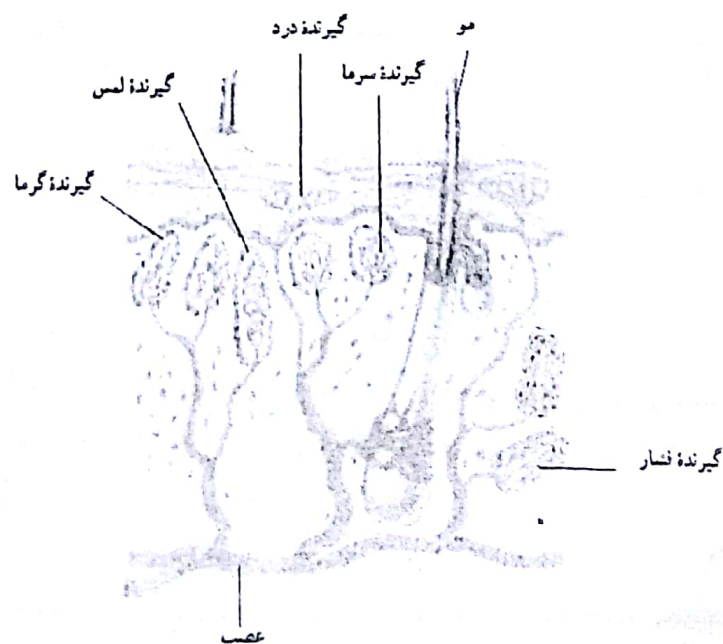
در بخش‌های گوناگون بدن مانند پوست و ماهیچه‌ها و زردپی‌ها، گیرنده‌هایی وجود دارند که اطلاعات حسی را به دستگاه عصبی مرکزی ارسال می‌کنند. این گیرنده‌ها را حس‌های پیکری می‌نامند. حس‌های پیکری شامل حس تماس، وضعیت، دما و درد اند. این گیرنده‌ها انتهای دندریت آزاد (مانند گیرنده درد) و یا دندریت‌هایی درون پوششی از بافت پیوندی (نه بافت پوششی) هستند. (مانند گیرنده‌های حس تماس، وضعیت و دما)

۱- گیرنده‌های حس تماس:

نوعی گیرنده مکانیکی در پوست و بافت‌های دیگر هستند که با تماس، فشار یا ارتعاش تحریک میشوند. تعداد گیرنده‌های تماس در پوست بخش‌های گوناگون بدن متفاوت است و بخش‌هایی که تعداد گیرنده‌های بیشتری دارند مانند نوک انگشتان و لب‌ها، حساس‌تر اند. این گیرنده‌ها انتهای دندریت نورو حسی هستند که توسط بافت پیوندی (نه بافت پوششی) احاطه شده‌اند. تحریک برخی گیرنده‌های تماسی، از انتقال پیام عصبی درد جلوگیری میکند. به همین علت مالش پوست در نزدیک محل دردناک در تسکین درد تأثیر دارد.

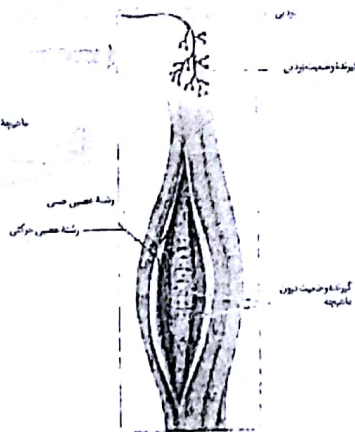
۲- گیرنده‌های دمای:

دندریت‌های یاخته‌های عصبی حسی‌اند که توسط یک پوشش از بافت پیوندی (نه بافت پوششی) احاطه شده‌اند. این گیرنده‌ها در پوست که به تغییرات دمای سطح بدن حساس هستند و در بخش‌هایی از درون بدن (مانند برخی سیاهرگ‌های بزرگ) قرار دارند. گیرنده‌های دمای درون بدن به تغییرات دمای درون بدن (مانند دمای خون) حساس‌اند.

۳- گیرنده های حس وضعیت:

فعالیت آن‌ها موجب می شود مغز از چگونگی قرارگیری قسمتهای مختلف بدن نسبت به هم، هنگام سکون و حرکت اطلاع یابد. گیرنده های حس وضعیت در ماهیچه های اسکلتی، زردپی ها و کیسول پوشاننده مفصل ها قرار دارند. گیرنده های وضعیت درون ماهیچه ها به تغییر طول ماهیچه حساس اند. مثلاً وقتی دست خود را حرکت می دهید، طول ماهیچه تغییر می کند و گیرنده های درون ماهیچه تحریک می شوند (شکل ۳)

۴- گیرنده های درد:

در اپیدرم پوست و در بخش های گوناگون بدن مثل دیواره سرخرگها قرار دارند. گیرنده های درد انتهای دندریت آزاداند و فاقد پوشش پیوندی هستند. گیرنده های درد در اپیدرم پوست قرار دارند، که سطحی ترین گیرنده های پوست هستند.

از بافت آسیب دیده هیستامین آزاد می شود که باعث تحریک گیرنده های درد می شود. آسیب بافتی در اثر عوامل مکانیکی مثل بریدگی؛ سرما یا گرمای شدید و برخی مواد شیمیایی مثل لاکتیک اسید ایجاد میشود. گیرنده های درد سازش پیدا نمی کنند. این پدیده کمک میکند مادامی که محرک آسیب رسان وجود دارد، فرد از آن اطلاع داشته باشد.

درد یک سازو کار حفاظتی است. هرگاه یاخته های بافتی تخریب شوند، درد ایجاد و موجب می شود که فرد برای بر طرف کردن عامل ایجاد درد، واکنش مناسب انجام دهد. مثلاً نشستن طولانی مدت ممکن است موجب تخریب بافت پوست در محل نشیمن گاه شود. بنابراین فرد به طور ناخود آگاه تغییر وضعیت میدهد. در غیر این صورت پوست در نقاط تحت فشار، تخریب می شود.

گیرنده ها سازش پیدا می کنند

وقتی گیرنده ها مدتی در معرض محرک ثابتی قرار گیرند، پیام عصبی کمتری ایجاد می کنند یا اصلاً پیامی ارسال نمی کنند. این پدیده را سازش گیرنده ها می نامند. سازش گیرنده ها چه فایده ای دارد؟ پدیده سازش گیرنده های فشار پوست، موجب می شود وجود لباس را روی بدن حس نکنیم. در این حالت اطلاعات کمتری به مغز ارسال می شود. در نتیجه مغز می تواند اطلاعات مهم تری را پردازش کند.

انواع گیرنده ها:

۱- گیرنده های شیمیایی: گیرنده های چشایی، گیرنده های میزان اکسیژن آئورت، گیرنده های بویایی بینی

۲- گیرنده های دمايي: گیرنده های گرما و سرما

۳- گیرنده های نوری (الکترومغناطیس): گیرنده های شبکیه ی چشم

۴- گیرنده های مکانیکی: گیرنده های فشار پوست، گیرنده های فشار خون دیواره ی برخی رگها، گیرنده های مکانیکی مژگدار در خط جانبی ماهی و مجاری نیم دایره گوش و حلزونی گوش

ساختار کره چشم:

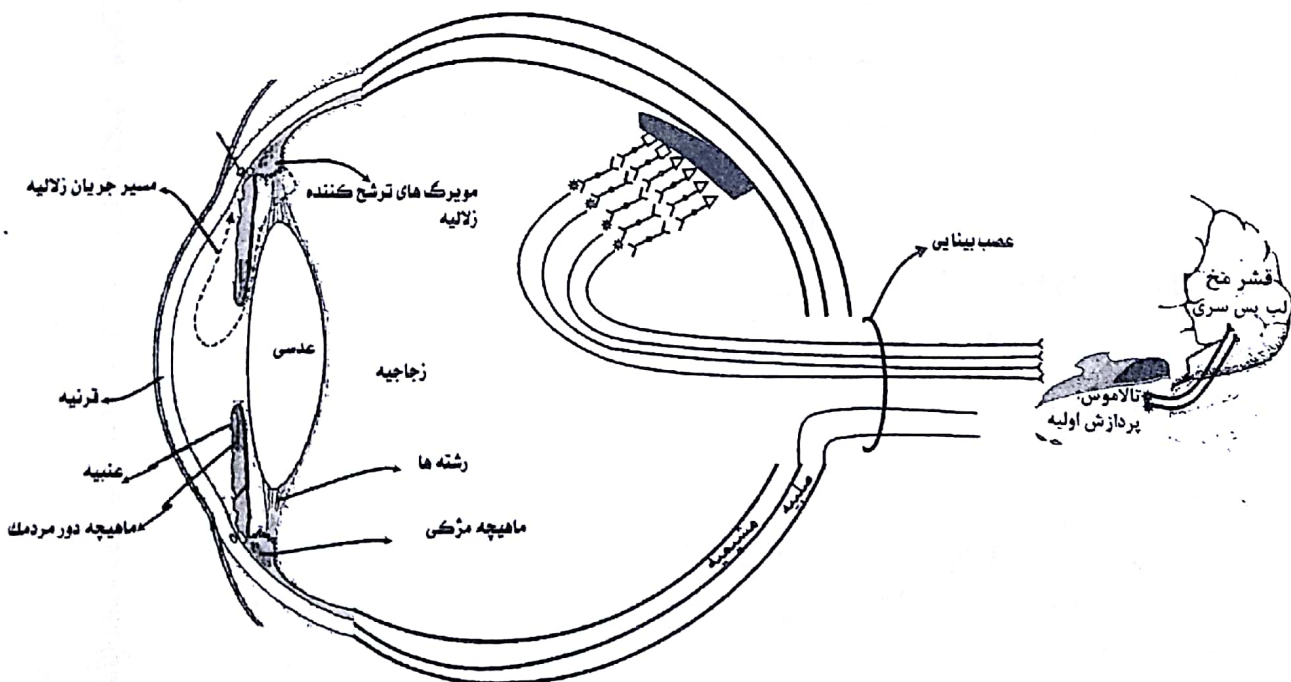
بیشتر اطلاعات محیط پیرامون را از راه دیدن و به کمک اندام حس بینایی یعنی چشم دریافت میکنیم. کره چشم در حفره استخوانی کاسه چشم قرار دارد. ماهیچه‌هایی که به کره چشم متصل‌اند آن را حرکت می‌دهند اسکلتی یعنی ارادی هستند. پلک‌ها، مژه‌ها، بافت چربی روی کره چشم و لیزوزیم اشک از چشم حفاظت میکنند.

۱- لایه خارجی چشم:

خارجی‌ترین لایه کره چشم از صلبیه و قرنیه تشکیل شده است.

(الف) صلبیه: بافت پیوندی رشته‌ای و محکم، سفید رنگ است. در فضای بین سلول‌های بافت پیوندی رشته‌ای پروتئین کلاژن و الاستیک (رشته‌های کشسان یا ارتجاعی) وجود دارد. این رشته‌ها توسط یاخته‌های این بافت ساخته می‌شود. در بافت پیوندی متراکم (رشته‌ای)، میزان رشته‌های کلاژن از بافت پیوندی سست بیشتر، تعداد یاخته‌های آن کمتر و ماده زمینه‌ای آن نیز اندک است ولی انعطاف پذیری آن کم‌تر است صلبیه نقش حفاظتی دارد و در جلوی چشم تبدیل به پرده‌ی برجسته‌ی شفافیه به نام قرنیه می‌شود.

(ب) قرنیه: بافت پیوندی شفاف و برجسته‌ی جلو چشم است که در ادامه صلبیه قرار دارد. فاقد رگ خونی است و از زلالیه تغذیه می‌کند.

۲- لایه‌ی میانی چشم : لایه‌ی میانی چشم شامل مشیمیه و جسم مرگانی و عنبیه است ،

الف) مشیمیه :

لایه‌ی رنگدانه دار و پرازرگ خونی است. رگ‌های خونی فراوان آن در تغذیه‌ی شبکه چشم نقش دارد. و در جلو تبدیل به بخش رنگین چشم بنام عنبیه می شود.

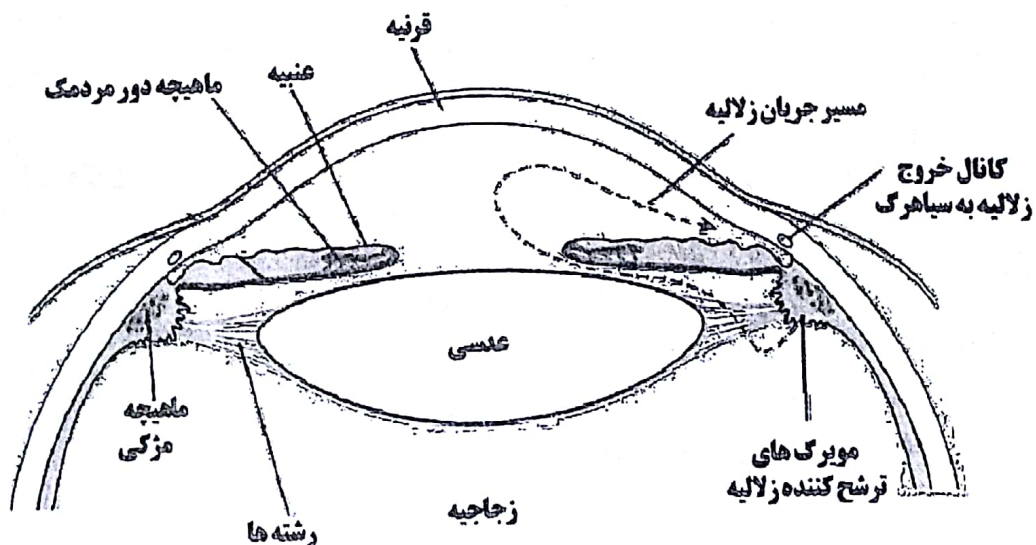
ب) عنبیه :

عنبیه بخش رنگین چشم است در وسط آن سوراخ مردمک قرار دارد، عنبیه در ادامه مشیمیه و در جلوی جسم مرگانی و در پشت قرنیه قرار دارد. در جلوی عنبیه یعنی در فاصله بین قرنیه و عنبیه، و همچنین در پشت عنبیه یعنی فاصلی بین عدسی و عنبیه، مایع زلالیه وجود دارد. در عنبیه دانه‌های رنگی وجود دارد که حاوی ملانین اند، توزیع و تراکم این دانه‌ها، رنگ چشم را تعیین می کند.

نکته ۱ : در ساختار عنبیه دو نوع ماهیچه صاف حلقوی (تنگ کننده مردمک) و شعاعی (گشاد کننده مردمک) وجود دارد آزمانی که نور زیاد است، گیرنده های مخروطی شبکه تحریک می شوند و با ارسال پیام به مغز باعث تحریک پاراسمپاتیک می شوند و ماهیچه های صاف حلقوی عنبیه به آهستگی منقبض می شود و باعث تنگ شدن مردمک می شود، و زمانی که نور کم است، گیرنده های استوانه ای شبکه تحریک می شوند و با ارسال پیام به مغز باعث تحریک سمپاتیک می شوند ، و سمپاتیک باعث می شود که ماهیچه های صاف شعاعی عنبیه به آهستگی منقبض شوند و باعث گشاد شدن مردمک می شود،

نکته ۲ : توجه کنید که اگر بگویند هنگام انقباض عضلات عنبیه طول نوار تیره و روشن و سارکومرانها تغییر می کند، نادرست است چون این عضلات نوار تیره و روشن ندارند.

نکته ۳ : عنبیه با تنگ و گشاد کردن مردمک در تحریک گیرنده های نور و در دقت و تیزی می تواند نقش داشته باشد. سلول های عنبیه، رنگدانه دار هستند. توجه کنید که فاقد رنگیزی بینایی هستند.

نکته ۳: مردمک: در وسط عنبیه سوراخی به نام مردمک قرار دارد. توجه کنید که مردمک فقط یک منفذ است که

از درون آن زلالیه عبور می‌کند. مردمک ساختار سلولی ندارد.

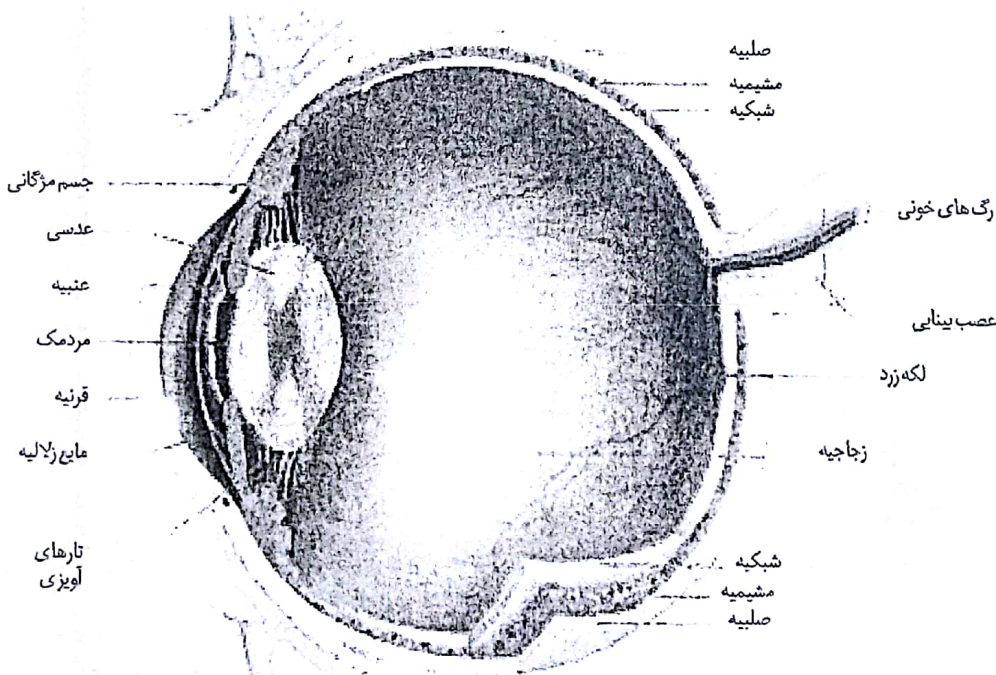
نکته ۴: زمانی که مردمک چشم گشاد می‌شود: ۱- سمپاتیک تحریک شده است. ۲- کلسیم از درون شبکه‌ی سارکوپلاسمی ماهیچه‌ی شعاعی با انتشار تسهیل شده (از طریق کانال‌های کلسیمی) آزاد می‌شود و کلسیم داخل شبکه کاهش و کلسیم درون سیتوسل افزایش یافته است. ۳- ماهیچه‌ی شعاعی به آهستگی منقبض می‌شوند. ۴- چون نور کم است بنابراین بیشتر گیرنده‌های استوانه‌ای تحریک شده‌اند.

زلالیه:

مایعی شفاف است که فضای جلوی عدسی چشم را پر کرده است و مواد غذایی و اکسیژن را برای عدسی و قرنیه فراهم می‌کند. از پلاسمای مویرگهای خونی منشاء می‌گیرد. و مواد دفعی CO_2 و مواد دفعی نیتروژن‌دار عدسی و قرنیه را جمع‌آوری کرده و وارد خون می‌کند. زلالیه در تماس مستقیم با عدسی و قرنیه و عنبیه قرار دارد. توجه کنید که هم جلو و هم پشت عنبیه را زلالیه پر می‌کند.

نکته ۵: منشاء زلالیه با مایع مغزی نخاعی و مایع میان‌بافتی و مایع مفصلی و لنف و اساساً از پلاسمای خون است. اینها جزء محیط داخلی محسوب می‌شوند با این تفاوت که در اینها در حالت طبیعی گلبول قرمز یافت نمی‌شود در این مایعات گلوکز و اکسیژن و دی‌اکسید کربن وجود دارد.

زجاجیه: ماده‌ی ژله‌ای و شفاف که فضای پشت عدسی را پر کرده است در مجاورت شبکه قرار دارد و باعث حفظ شکل کروی چشم می‌شود. زجاجیه و زلالیه ساختار سلولی ندارند، نمی‌توان از آنها ژن استخراج کرد، توان تولید انرژی را ندارد. زجاجیه در تماس مستقیم با نورون‌های شبکه قرار دارد، ولی با گیرنده‌های نوری تماس مستقیم ندارد.

ج) جسم مژگانی:

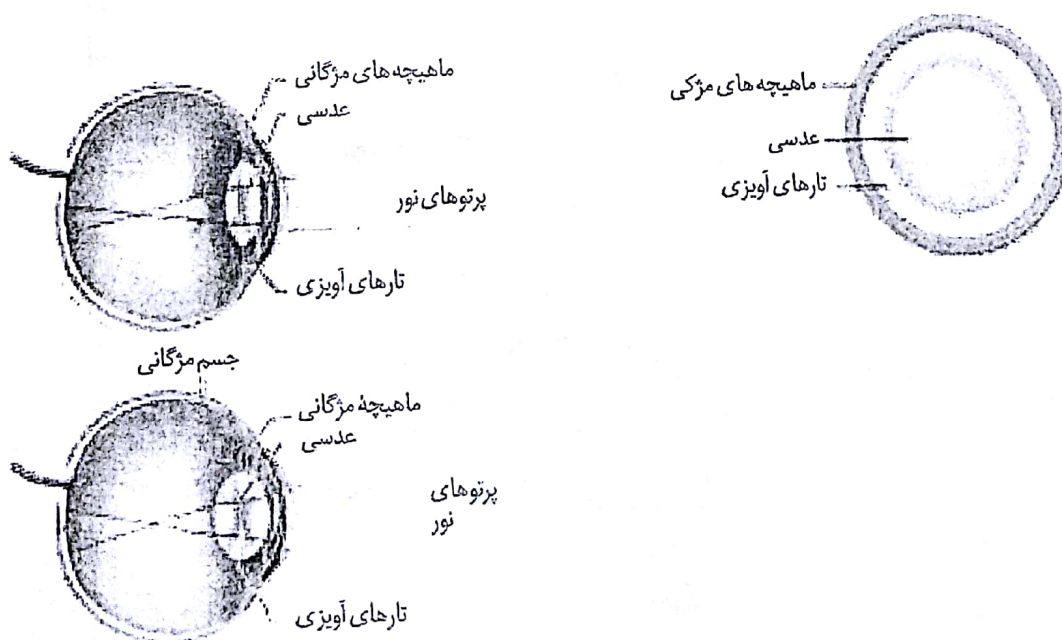
در ادامه مشیمیه قرار دارد. جسم مژگانی حلقه‌ای بین مشیمیه و عنبیه است. جسم مژگانی در قسمت پشتی و در تماس مستقیم با عنبیه است. جسم مژگانی به شکل حلقه‌ای دور محل استقرار عدسی قرار دارد. درون این حلقه عنبیه قرار دارد که نازک‌تر از جسم مژگانی است.

نکته ۱: ماهیچه‌های مژگانی به طور غیر مستقیم به وسیله‌ی رشته‌هایی از بافت پیوندی به نام تارهای آویزی به عدسی متصل شده‌اند. عدسی چشم همگرا، انعطاف پذیر است و با تغییر همگرایی عدسی چشم، می‌توان اجسام دور و نزدیک را واضح دید. هنگام دیدن اشیای نزدیک، با انقباض ماهیچه‌های صاف مژگانی، عدسی کروی‌تر و قطورتر (ضخیم‌تر) می‌شود وقتی به اشیای دور نگاه می‌کنیم با استراحت این ماهیچه‌ها، قطر عدسی کم (باریک‌تر) می‌شود. به این ترتیب تصویر در هر حالت روی شبکیه تشکیل می‌شود. این فرایندها تطابق نام دارد. بنابراین می‌توان گفت که اجسام مژگانی در تحریک گیرنده‌های نور نقش دارند.

نکته ۲: (همه‌ی عضلات داخل کمره چشم (عنبیه و جسم مژگانی) صاف و غیرارادی هستند. در تحریک گیرنده‌های نور و در دقت و تیزبینی چشم نقش دارند). یاخته‌های ماهیچه صاف، غیرارادی و تک هسته‌ای و دوکی شکل اند - این ماهیچه‌ها متجانس هستند. یعنی خط‌دار نیستند و نوار تیره و روشن ندارند، خط Z ندارند این سلول‌ها به آهستگی منقبض می‌شوند و انقباض خود را به مدت بیشتری نگه میدارند. تحت کنترل سیستم عصبی خودمختار هستند و تحت کنترل سیستم عصبی پیکری نیستند برای عملکرد آن کلسیم و شبکه‌ی سارکوپلاسمی لازم است.

نکته ۳: عدسی چشم:

عدسی چشم همگرا و انعطاف پذیر است و به طور غیر مستقیم با رشته‌هایی به نام تارهای آویزان به جسم مژگانی متصل است. دارای سلول‌های زنده بافت پیوندی است، فاقد رگ خونی است، توسط زلالیه تغذیه می‌شود، جزء هیچکدام از لایه‌های چشم نیست.

۳- لایه‌ی داخلی چشم (شبکیه):

شاخلی ترین لایه‌ی چشم، شبکیه نام دارد. که گیرنده‌های نوری و یاخته‌های عصبی و سلول‌های نوروگلیا در آن قرار دارند

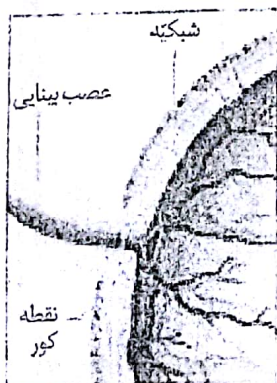
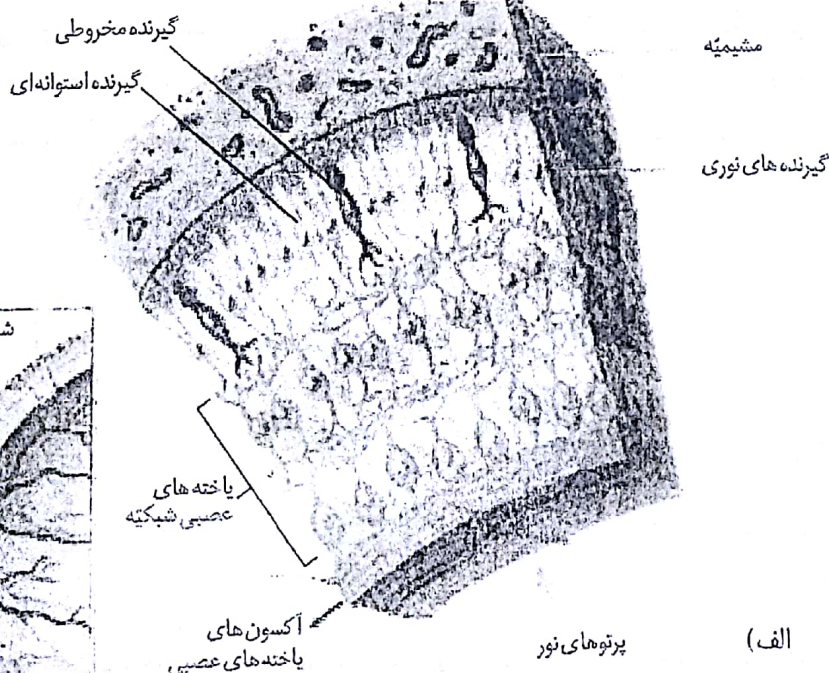
الف) گیرنده‌های نوری (یاخته‌های مخروطی و استوانه‌ای)

نوعی نورون تمایز یافته هستند، و بخشی از طیف الکترومغناطیس، را تشخیص می‌دهند. این گیرنده‌ها انرژی نوری را به پیام عصبی تبدیل می‌کنند. با برخورد نور به شبکیه، ابتدا کانال‌های دریچه‌دار سدیمی باز می‌شوند و پتانسیل دو طرف غشای گیرنده‌ها تغییر می‌کند که باعث تجزیه‌ی ماده حساس به نور (رودوپسین) در درون گیرنده‌های نوری می‌شود و واکنش‌هایی را به راه می‌اندازد که به ایجاد پیام عصبی منجر می‌شود. (ویتامین A نوعی ویتامین محلول در چربی است که برای ساخت این ماده حساس به نور، لازم است).

۱- یاخته‌های استوانه‌ای: سلول‌های استوانه‌ای در نور کم تحریک می‌شوند. در دید شبانه نقش دارند و به نور حساس ترند. زمانی که این گیرنده‌ها تحریک می‌شوند بدانید که نور کم است بنابراین با تحریک سمپاتیک، ماهیچه‌های شعاعی عنبیه با آهستگی منقبض می‌شوند و مردمک چشم گشاد می‌شود.

۲- یاخته‌های مخروطی: سلول‌های مخروطی در نور زیاد تحریک می‌شوند. گیرنده‌های مخروطی تشخیص رنگ و جزئیات اجسام امکان پذیر می‌کنند یعنی در دقت و تیز بینی نقش دارند. بخشی از شبکیه که در امتداد محور نوری کره چشم قرار دارد را لکه زرد می‌نامند. این بخش در دقت و تیز بینی اهمیت دارد زیرا گیرنده‌های مخروطی در آن فراوان تراند.

گیرنده‌های استوانه‌ای هم وجود دارند.

ب) **یاخته‌های عصبی (نورون ها):** شامل نورون‌های دو قطبی و چند قطبی و سلول‌های نوروگلیا هستند. ابتدا گیرنده‌ها نورون‌های دو قطبی را تحریک می‌کنند سپس این نورون‌ها پیام عصبی را به نورون‌های چند قطبی دیگری منتقل می‌کنند. و آکسون نورون‌های چند قطبی تشکیل عصب بینایی می‌دهند.

لکه ی زرد: بخشی از شبکیه است که در امتداد محور نوری کره چشم قرار دارد. و پر از گیرنده مخروطی است. و در دقت و تیزبینی چشم اهمیت دارد. لکه ی زرد ساختار عصبی دارد. شامل گیرنده های نوری و نورون ها و سلول های نوروگلیاست.

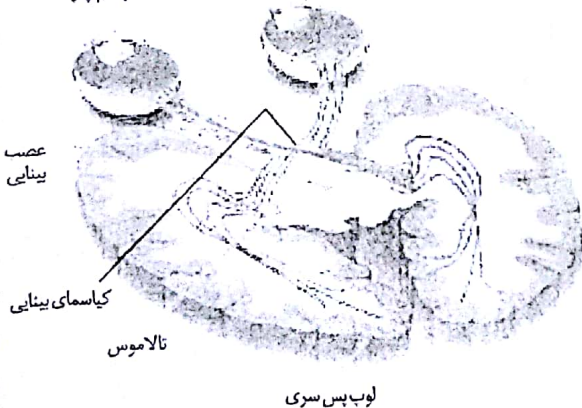
نقطه کور: محل خروج عصب بینایی (آکسون یاخته‌های عصبی) از شبکیه، است. نقطه‌ی کور فاقد گیرنده نوری است (نقطه کور دارای آکسون یاخته‌های عصبی و سرخرگ و سیاهرگ‌های چشم است).
نکته ۱: نور اولین بار در قرنیه همگرایی پیدا می‌کند و پس از عبور از سوراخ مردمک در عدسی همگرایی پیدا می‌کند. عدسی پرتوهای نور را روی شبکیه و گیرنده‌های نوری آن متمرکز می‌کند.
نکته ۲: نور برای رسیدن به گیرنده‌ها باید از چندین لایه نورون در شبکه عبور کند. در شبکیه چشم، جهت حرکت نور از جلو به عقب ولی جهت هدایت پیام عصبی عکس آن و از عقب به جلو است.
نکته ۳: محیط‌های شفاف چشم شامل:
 ۱- قرنیه ۲- زلالیه ۳- عدسی ۴- زجاجیه است. بنابراین نور ۴ بار شکست پیدا می‌کند.

مسیر عصب بینایی:

پرتوهای نور از قرینه می‌گذرند و به علت انحنای آن همگرا می‌شوند. این پرتوها از سوراخ مردمک، زلالیه، عدسی و زجاجیه عبور می‌کنند. عدسی پرتوهای نور را روی شبکیه و گیرنده‌های نوری آن متمرکز می‌کند. با باز شدن کانال‌های دریچه دار سدیمی، در گیرنده‌های نوری پیام عصبی ایجاد می‌شود. این پیام عصبی از گیرنده‌ها به یاخته‌های عصبی دو قطبی انتقال داده می‌شود سپس یاخته‌های عصبی دوقطبی پیام عصبی را به نورون‌های چند قطبی منتقل می‌کنند، و در نهایت آکسون یاخته‌های عصبی (نه آکسون گیرنده‌ها) تشکیل عصب بینایی را می‌دهند و عصب بینایی پس از عبور از کیاسمای بینایی ابتدا به تالاموس می‌رود سپس پیام را تالاموس به مغز ارسال می‌شود. پیام‌های بینایی قبل از رسیدن به قشر مخ از چند بخش دیگر مغز از جمله تالاموس می‌گذرند. این پیام‌ها در قشر مخ، لب پس سری تفسیر می‌شوند. برخی اطلاعات بینایی به برجستگی‌های چهارگانه (بخشی از مغز میانی) در ساقه مغز می‌روند. مغز میانی در فعالیت‌های مختلف از جمله شنوایی، بینایی و حرکت نقش دارد.

چشم راست

چشم چپ

کیاسمای بینایی (چلیپای بینایی):

محل است که بخشی از آکسون های عصب بینایی یک چشم به نیمکره مخ مقابل می روند (اگر بگویند همه ی آکسون های یک عصب بینایی غلط است). (پیام های عصبی بخش خارجی هر چشم، به نیم کره های هم سوی مغز می روند. ولی پیام عصبی بخش داخلی (سمت بینی ها) هر چشم، در کیاسمای بینایی تقاطع پیدا کرده و به نیمکره های مقابل می روند) یعنی (آکسون نوروهای حسی که از بخش خارجی چشم راست (سمت گیجگاهی) خارج می شود به نیمکره راست مغز می رود و آکسون نوروهای حسی که از بخش داخلی چشم راست خارج می شود به نیمکره چپ مغز می رود) و (آکسون نوروهای حسی که از بخش خارجی چشم چپ خارج می شود به نیمکره چپ مغز می رود و آکسون نوروهای حسی که از بخش داخلی چشم چپ خارج می شود به نیمکره راست مغز می رود).

نکته ۱: عصب بینایی مجموعه ای از آکسون های بلند نوروهای حسی است. که جسم سلولی این نوروها در شبکیه ی چشم و انتهای آکسون این نوروها در تالاموس قرار دارد. ناقل های رشته های عصب بینایی در تالاموس با اغزوستوز آزاد می شوند. و در تالاموس پیام عصبی را به یک سری نوروهای دیگر انتقال می دهند.

نکته ۲: انتهای آکسون نوروهایی که از نیمه ی چپ هر چشم خارج می شوند در تالاموس چپ قرار دارند، و انتهای آکسون نوروهایی که از نیمه ی راست هر چشم خارج می شوند در تالاموس راست قرار دارند.

نکته ۳: جسم سلولی آخرین نوروئی که پیام بینایی را به قشر مخ ارسال می کند، در تالاموس قرار دارد و انتهای آکسون آن در لوب پس سری قرار دارد.

نکته ۴: هر آکسون توسط غلاف میلین احاطه شده است. که در اطراف این آکسون ها تعداد زیادی سلول های غیر عصبی به نام نوروگلیا یافت می شود. مجموعه ی آکسون های یک عصب بینایی توسط غلاف پیوندی رشته ای احاطه شده است.

نکته ۵: در کیاسمای بینایی، آکسون های نوروهای حسی یافت می شوند.

نکته ۶: وقتی به سمت راست نگاه می کنیم، نیمکره چپ مغز فعال می شود. چون گیرنده های نیمه چپ هر چشم تحریک می شوند (گیرنده های بخش داخلی چشم راست و گیرنده های بخش خارجی چشم چپ)

نکته ۷: اگر عصب بینایی چشم چپ قبل از کیاسما قطع شود

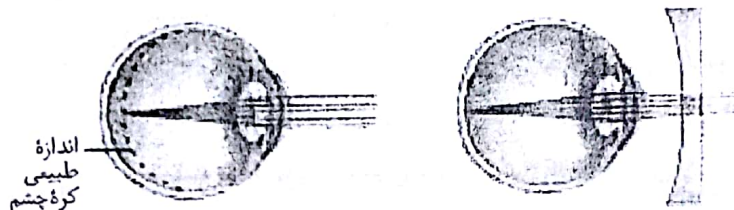
نکته ۸: اگر عصب بینایی بعد از کیاسما در سمت چپ آسیب ببیند

بیماری های چشم :

برای دیدن درست اجسام قرنيه، عدسی و کره چشم باید شکل ویژه ای داشته باشند تا پرتوهای نور به طور دقیق روی شبکیه متمرکز شوند.

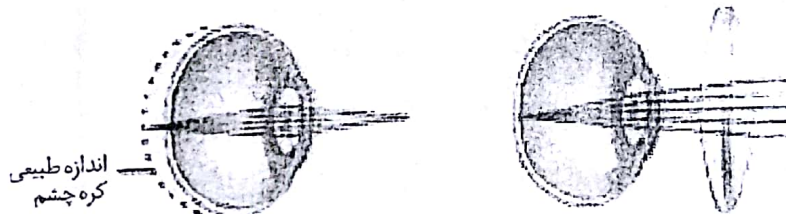
۱- نزدیک بینی:

اگر کره ی چشم بزرگتر از اندازه طبیعی باشد و یا تحدب عدسی بیشتر از حد طبیعی باشد، تصویر اشیای دور، در جلو شبکیه (داخل زجاجیه) تشکیل می شود. در این حالت فرد نمی تواند اشیای دور را واضح ببیند و این فرد به نزدیک بینی مبتلاست. عیب انکساری این افراد با استفاده از عدسی واگرا اصلاح می شود. در افراد نزدیک بین تصویر اشیاء نزدیک روی شبکیه می افتد.

۲- دور بینی:

در فرد دوربین، کره چشم کوچکتر از اندازه طبیعی است و یا همگرایی عدسی کمتر از حد طبیعی است، بنابراین پرتوهای نور اجسام نزدیک در پشت شبکیه متمرکز می شوند و فرد اجسام نزدیک را واضح نمی بیند. عیب انکساری این افراد با استفاده از عدسی همگرا اصلاح می شود. در افراد دوربین تصویر اشیاء دور روی شبکیه می افتد.

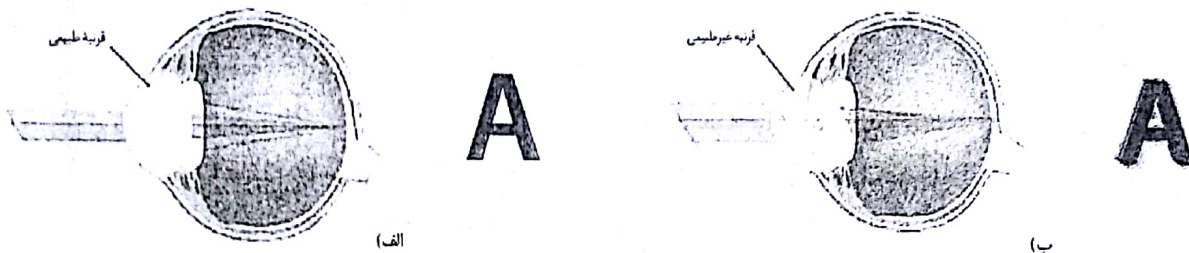

نکته ۱: در یک فرد زمانی که تصویر جلوی شبکیه می افتد، این فرد نزدیک بین است و در حالت نگاه کردن به دور است. و در فردی که تصویر در پشت شبکیه متمرکز شده است، بدانید این فرد مبتلا به دوربینی است و در حال دیدن اجسام نزدیک است.

نکته ۲: فردی که برای اصلاح عیب انکساری چشم خود از عدسی همگرا استفاده می کند، دوربین است. اگر عینک خود را بردارد تصویر شیء دور روی شبکیه باقی می ماند و تصویر شیء نزدیک پشت شبکیه می افتد.

۳- آستیگماتیسم :

اگر سطح عدسی یا قرنیه کاملاً کروی و صاف نباشد، پرتوهای نور به طور نامنظم به هم می‌رسند روی یک نقطه شبکیه متمرکز نمی‌شوند. در نتیجه تصویر واضحی تشکیل نمی‌شود. در این حالت چشم دچار آستیگماتیسم است. برای اصلاح دید این فرد از عینکی استفاده میکنند که عدسی آن عدم یکنواختی انحنای قرنیه یا عدسی را جبران می‌کند.

۴- پیر چشمی :

با افزایش سن انعطاف پذیری عدسی کاهش پیدا میکند و تطابق دشوار می‌شود. این حالت را پیر چشمی می‌گویند که به کمک عینک‌های ویژه اصلاح می‌شود. افراد پیر چشم، اجسام نزدیک را واضح نمی‌بینند.

۵- آب مروارید:

در افراد مسن در عدسی رنگدانه‌های قهوه‌ای تجمع می‌یابند و شفافیت آن را کاهش می‌دهند. در این حالت عدسی کدر شده، آب مروارید به وجود می‌آید. زیاد قرار گرفتن در معرض پرتوهای فرابنفش خورشید نیز ممکن است به آب مروارید منجر شود.

۶- بیماری آب سیاه :

مایع زلالیه به طور مرتب تولید می‌شود و به طور معمول از منافذ کوچک دور عنبیه خارج می‌شود. اگر به علتی مسیر تخلیه این مایع مسدود شود، فشار مایع داخل چشم افزایش یافته، بیماری آب سیاه ایجاد می‌شود. افزایش فشار داخل چشم به تحلیل عصب بینایی و کاهش بینایی منجر می‌شود.

تشریح چشم گاو

نکته ۱: برای تشخیص بالا و پایین چشم، فاصله عصب بینایی تا قرنیه را در نظر بگیرید. سطحی که در آن فاصله عصب تا روی قرنیه بیشتر است بالای چشم و سطح دیگر پایین آن است. برای تشخیص چپ یا راست بودن چشم، آن را طوری در دست بگیرید که سطح بالایی آن رو به بالا باشد. در این حالت قرنیه به شکل تخم مرغ است و بخش پهن تر آن به سمت بینی و بخش باریکتر آن به سمت گوش قرار دارد. راه دیگر بررسی عصب بینایی است. این عصب پس از خروج از چشم به سمت مخالف خم می شود.

نکته ۲: به طرز قرار گرفتن عدسی توجه کنید. در کنار عدسی، جسم مژگانی، شامل ماهیچه ها و تارهای آویزی که عدسی را احاطه کرده اند، دیده می شوند. زلالیه به طور کامل شفاف نیست، زیرا مقداری از دانه های سیاه ملانین از بخش های دیگر چشم در آن رها شده اند.

نکته ۳: جسم مژگانی به شکل حلقه ای دور محل استقرار عدسی قرار دارد. در داخل این حلقه عنبیه قرار دارد که نازک تر و شامل ماهیچه های صاف حلقوی (تنگ کننده مردمک) و شعاعی (گشاد کننده مردمک) است. سوراخ وسط عنبیه همان مردمک است. جسم مژگانی و عنبیه به آسانی از هم جدا می شوند. و در زیر آن ها قرنیه شفاف و برآمده دیده می شود.

شنوایی و تعادل

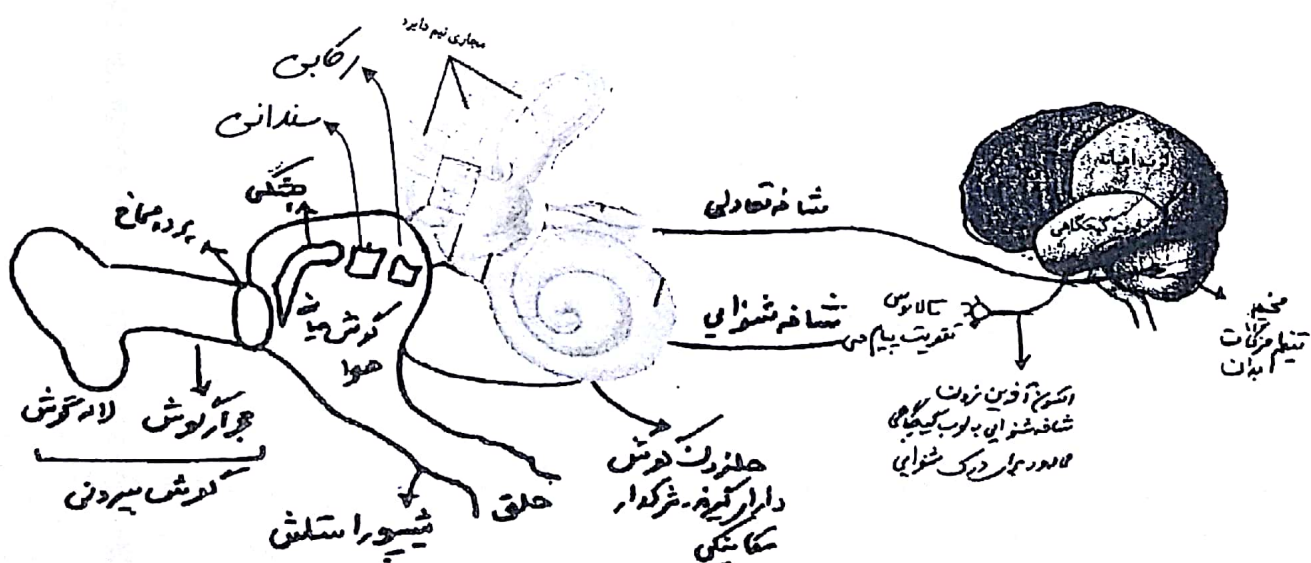
فعالیت گیرنده‌های مکانیکی درون گوش، در شنیدن و حفظ تعادل بدن نقش دارد. می‌دانید گوش از سه بخش بیرونی، میانی و درونی تشکیل شده است.

۱- گوش بیرونی:

لاله گوش و مجرای آن بخش بیرونی گوش را تشکیل می‌دهند. بافت پوششی لاله گوش، سنگ فرشی چند لایه است. لاله گوش امواج صوتی را جمع آوری و مجرای شنوایی آن‌ها را به بخش میانی منتقل می‌کند. موهای کرک مانند و موادی که غده‌های درون مجرا ترشح می‌کنند، نقش حفاظتی دارند.

نکته ۱: جرم یا موم گوش مخلوطی از چربی‌ها و موم‌ها است که مجرای گوش را نرم می‌کند. اسیدی بودن موم گوش از رشد میکروب‌ها در مجرای شنوایی پیشگیری می‌کند. موهای درون گوش و موم گوش از ورود گرد و غبار، حشرات و دیگر جانوران ریز به درون مجرای گوش جلوگیری می‌کنند.

نکته ۲: پرده صماخ در انتهای مجرای شنوایی و بین گوش بیرونی و میانی قرار دارد. بخش‌های میانی و درونی گوش و انتهای مجرا گوش توسط استخوان گیجگاهی حفاظت می‌شود. توجه کنید که ابتدای مجرای گوش غضروفی است.

۲- گوش میانی:

گوش میانی محفوظه‌ای از استخوان گیجگاهی (نوعی استخوان پهن) است که پر از هواست (نه مایع).
نکته ۱: درون گوش میانی و پشت پرده صماخ به ترتیب از خارج به داخل سه استخوان کوچک چکشی، سندانی و رکابی قرار دارند که به هم مفصل شده اند. دسته چکشی روی پرده صماخ است بنابراین به مجرای گوش نزدیک تر است. و رکابی روی پردمی بیضی قرار دارد و به حلزون گوش نزدیک تر است.

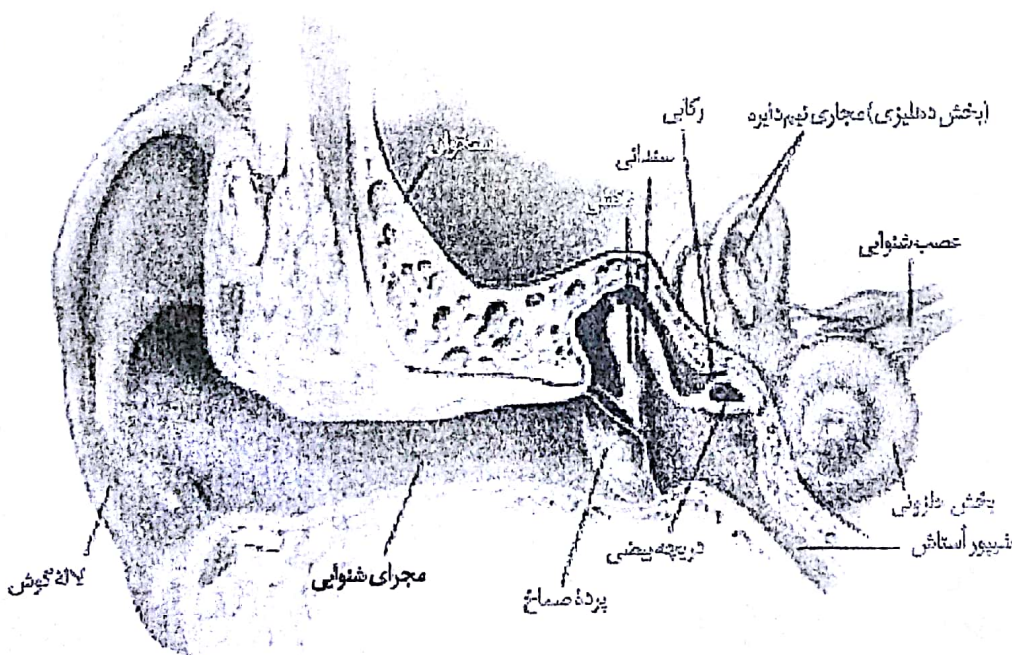
نکته ۲: شیپور استاش، مجرای است که حلق را به گوش میانی (نه گوش داخلی) مرتبط می کند. هوا از راه این مجرا به گوش میانی منتقل می شود تا فشار آن در دوطرف پرده صماخ (نه پردمی بیضی) یکسان شود تا پرده صماخ به درستی بلرزد. شیپور استاش به طور طبیعی می تواند باز و بسته شده و با عبور دادن هوا، فشار هوا را در دو طرف پرده صماخ متعادل می کند. اگر این فشار متعادل نشود، فشار زیاد هوای بیرون، پرده صماخ را به طرف داخل فشار داده و سبب گرفتگی گوش می شود. در این حالت صدا ها را به وضوح نمی شنویم.

۳- گوش درونی:

از دو بخش حلزونی (شنوایی) و بخش دهلیزی (تعادلی) تشکیل شده است

الف) بخش حلزونی:

امواج صوتی پس از عبور از مجرای شنوایی، به پرده صماخ، برخورد می کنند و آن می لرزاند. دسته استخوان چکشی روی پرده صماخ چسبیده و با لرزش آن می لرزد. و استخوان های سندانی و رکابی را نیز می لرزاند. کف استخوان رکابی طوری روی دریچه ای به نام دریچه بیضی قرار گرفته است که لرزش آن، دریچه را می لرزاند. این دریچه پرده ای نازک است که در پشت آن بخش حلزونی گوش قرار دارد. درون بخش حلزونی از مایعی پر شده است (نه هوا). لرزش دریچه بیضی، مایع درون حلزون را به لرزش درمی آورد.

نکته ۱: گیرنده های مکانیکی درون حلزون، نوعی بافت پوششی تمایز یافته مژکدار هستند. که مژک هایشان با پوششی ژلاتینی تماس دارند. توجه کنید که این گیرنده ها برخلاف گیرنده های مکانیکی مجاری نیم دایره داخل ماده ژلاتینی قرار ندارند

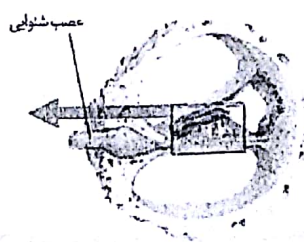
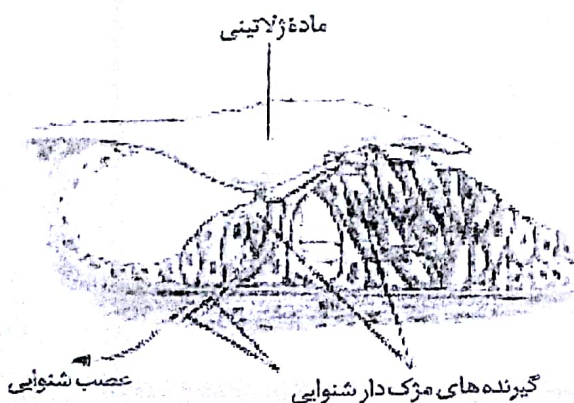
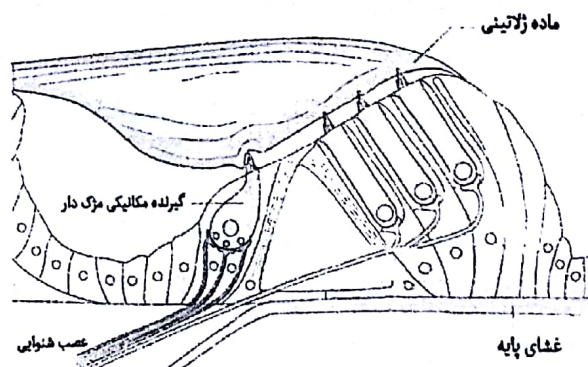
نکته ۲: با لرزش مایع درون بخش حلزونی، مژک های گیرنده های مکانیکی خم می شوند و، کانال های یونی (کانال های دریچه دار سدیمی نه کانال های نشتی) غشای گیرنده ها باز می شود و این یاخته ها تحریک می شوند. پیام عصبی ایجاد شده توسط بخش شنوایی عصب گوش، ابتدا به تالاموس (نهنج) سپس به مغز می برد.

نکته ۳: پیام عصبی که توسط گیرنده ها ایجاد می شود ابتدا به یاخته های عصبی منتقل می شود سپس توسط آکسون های نورون های حسی ابتدا به تالاموس می رود. در تالاموس پس از تقویت و پردازش اولیه، توسط نورون های دیگر از تالاموس به لوب گیجگاهی فرستاده می شود (پردازش نهایی اطلاعات در قشر مخ صورت می گیرد)

نکته ۴: شاخه ی شنوایی عصب گوش از آکسون های نورون های حسی تشکیل شده است. که انتهای آکسون نورون های شاخه ی شنوایی عصب گوش در تالاموس قرار دارند و جسم سلولی آخرین نورون راه شنوایی در تالاموس است و انتهای آکسون آخرین نورون در قشر مخ لوب گیجگاهی است.

نکته ۵: حلزون گوش، یک لوله ی مارپیچ شبیه صدف حلزون است (که حدود ۲/۵ دور پیچ خورده است). در برش عرضی حلزون سه مجرا دیده می شود که گیرنده ها درون مجرای وسطی قرار دارند.

نکته ۶: درون بخش حلزونی گوش، بیشتر سلول ها بافت پوششی هستند بنابراین فضای بین سلولی اندک دارند. و روی غشاء پایه مستقر هستند یعنی بر روی شبکه ای از پروتئین های رشته ای قرار گرفته اند (بیشتر سلول های حلزونی گوش فاقد مژک هستند، فقط برخی از این سلول ها مژک دارند و به عنوان گیرنده مکانیکی عمل می کنند).

ب) بخش دهلیزی (حفظ تعادل)

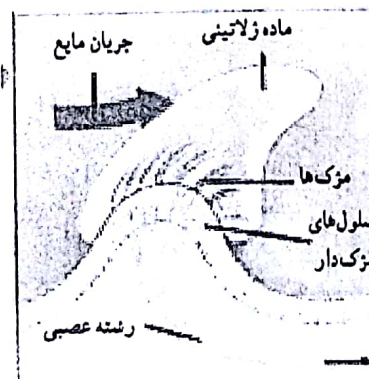
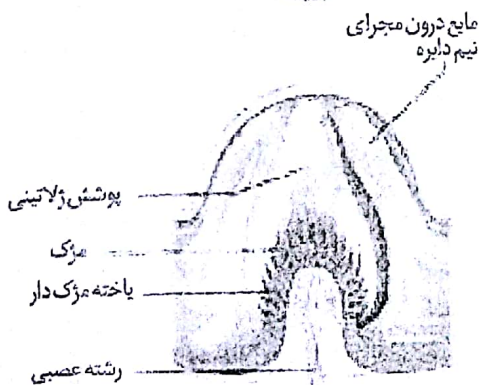
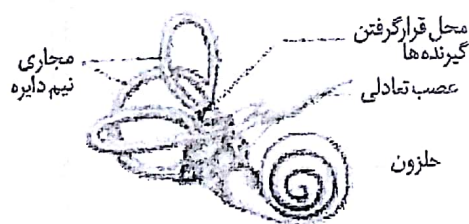
بخش دهلیزی گوش داخلی سه مجرای نیم دایره‌ای شکل عمود برهم (در سه جهت فضا) تشکیل شده که یاخته‌های مژک دار حس تعادل درون آن‌ها قرار گرفته‌اند. حرکت سر در جهت‌های گوناگون این یاخته‌ها را تحریک می‌کند. درون مجاری نیم دایره از مایعی پر شده است و مژک‌های یاخته‌های گیرنده درون ماده‌ای ژلاتینی قرار دارند. با چرخش سر، مایع درون مجرا به حرکت در می‌آید و ماده ژلاتینی را به یک طرف خم می‌کند (جهت حرکت مایع با جهت حرکت ماده ژلاتینی یکسان است). مژک‌های یاخته‌های گیرنده نیز خم و این گیرنده‌ها تحریک می‌شوند و به و به نوروهای حسی پیام عصبی می‌فرستند. اکسون‌های عصبی حسی که شاخه دهلیزی عصب شنوایی را تشکیل می‌دهند، پیام را به مخچه (بخشی از مغز) می‌برد و آن را از موقعیت سر آگاه می‌کنند. برای حفظ تعادل بدن مغز باید از گیرنده‌های دیگر مانند گیرنده‌های وضعیت نیز پیام دریافت کند.

نکته ۱: در بخش دهلیزی گوش درون مجاری نیم‌دایره، بیشتر سلول‌ها بافت پوششی هستند بنابراین فضای بین سلولی اندک دارند. و روی غشاء پایه مستقر هستند که برخی از این سلول‌ها که درون ماده ژلاتینی قرار دارند، مژک دار هستند و به عنوان گیرنده مکانیکی عمل می‌کنند. طول مژک‌ها با هم متفاوت است.

نکته ۲: تارون بخش دهلیزی گوش، یاخته‌های مژک‌دار (گیرنده‌های مکانیکی مژک‌دار) در تماس مستقیم با مایع نیستند بلکه درون ماده‌ای ژلاتینی قرار دارند و ماده ژلاتینی است که در تماس مستقیم با مایع قرار دارد. ولی درون بخش حلزونی گوش، یاخته‌های مژک دار درون ماده‌ای ژلاتینی قرار ندارند بلکه مژک‌هایشان با پوششی ژلاتینی تماس دارند.

نکته ۳: عصب گوش از دو بخش تشکیل شده است. شاخه دهلیزی (تعادلی) از مجاری نیم‌دایره و شاخه شنوایی است از حلزونی گوش خارج می‌شود. عصب گوش، محتوی اکسون نوروهای حسی اند (نه پیکری) هر دو شاخه پیام‌های خود را از گیرنده‌های مکانیکی مژک‌دار دریافت می‌کنند. البته شاخه تعادلی از مجاری نیم‌دایره و شاخه شنوایی از بخش حلزونی پیام دریافت می‌کند.

نکته ۴: انسان در حالت طبیعی ۶ عدد استخوان گوش میانی و ۶ عدد مجاری نیم دایره دارد. در هر طرف ۳ عدد.

بویا یی

گیرنده‌های بویایی در بالای حفره بینی قرار دارند. این گیرنده‌ها یاخسته‌های عصبی اند که دندریت هایشان به شکل مژک‌هایی درون مخاط بویایی قرار دارد. مولکول‌های بودار هوای تنفسی، درمخاط حل می‌شوند و این یاخسته‌ها را تحریک می‌کنند. اکسون این یاخسته‌ها پیام‌های بویایی را به لوب‌های بویایی مفز می‌برند. پیام بویایی سرانجام به قشر مخ ارسال می‌شود.

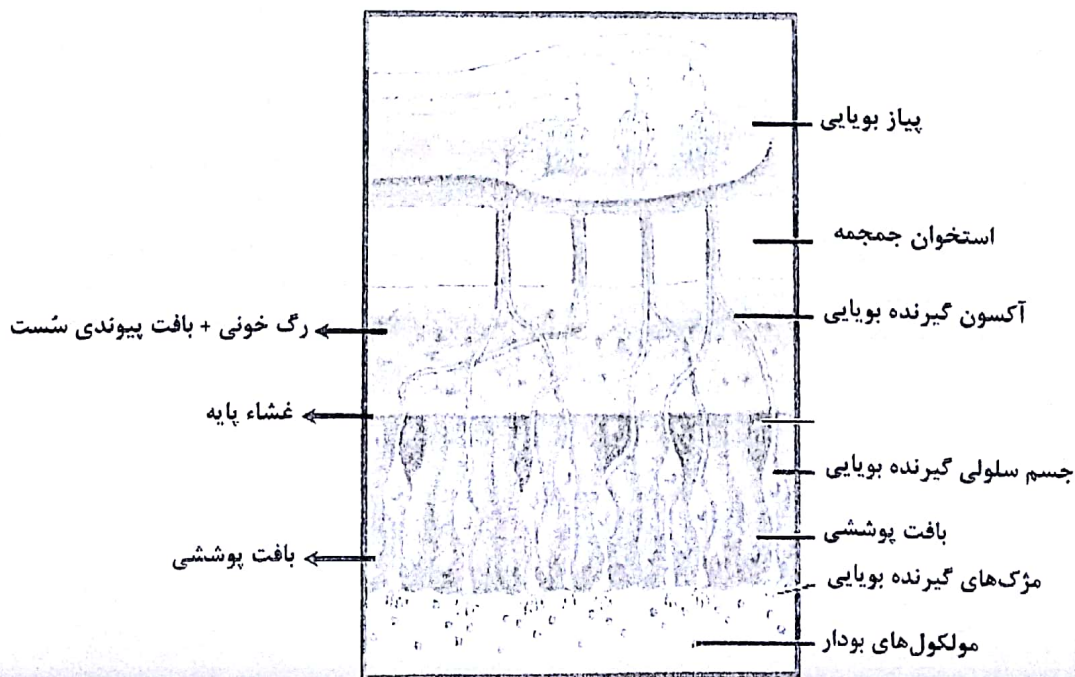
نکته ۱: گیرنده های بویایی، گیرنده های شیمیایی هستند، این گیرنده ها نورون دو قطبی تمایز یافته ای مثل دار هستند! جسم سلولی همه ی گیرنده ها بویایی با سلول های بافت پوششی استوانه ای سقف حفره ی بینی در تماس مستقیم هستند! توجه کنید که لایه ی سلول های بافت پوششی، گیرنده ی بویایی وجود ندارد!

نکته ۲: از جسم سلولی هر گیرنده بویایی دو عدد رشته از بیرون زده است.

(الف) يك عدد دذريت : كه مژكدار است و مژك‌های آن درون مخاط بويایی قرار دارند و در تماس مستقيم با مولكول‌های بودار قرار می‌گیرد. این رشته‌ی مژكدار پیام عصبی را به جسم سلول هدايت می‌كند ولی توانایی انتقال پیام عصبی را ندارد.

(ب) يك عدد آکسون : رشته‌ای بلند دیگر که پیام عصبی را از جسم سلولی تا انتهای خود هدایت می‌کند، آکسون نام دارند که فاقد مژک است. آکسون گیرنده‌ها از داخل استخوان جمجمه عبور می‌کند و در بالای استخوان جمجمه، انتهای آکسون گیرنده بویایی با نورون‌های حسی دیگری سیناپس می‌دهند و در بالای استخوان جمجمه تشکیل پیاز بویایی می‌دهند.

نکته ۳: انتقال دهنده‌ی عصبی که توسط گیرنده‌های بویایی تولید می‌شوند از انتهای آکسون گیرنده‌های بویایی در بالای استخوان جمجمه در پیاژ بویایی با آگزوسیتوز آزاد می‌شوند.

چشایی

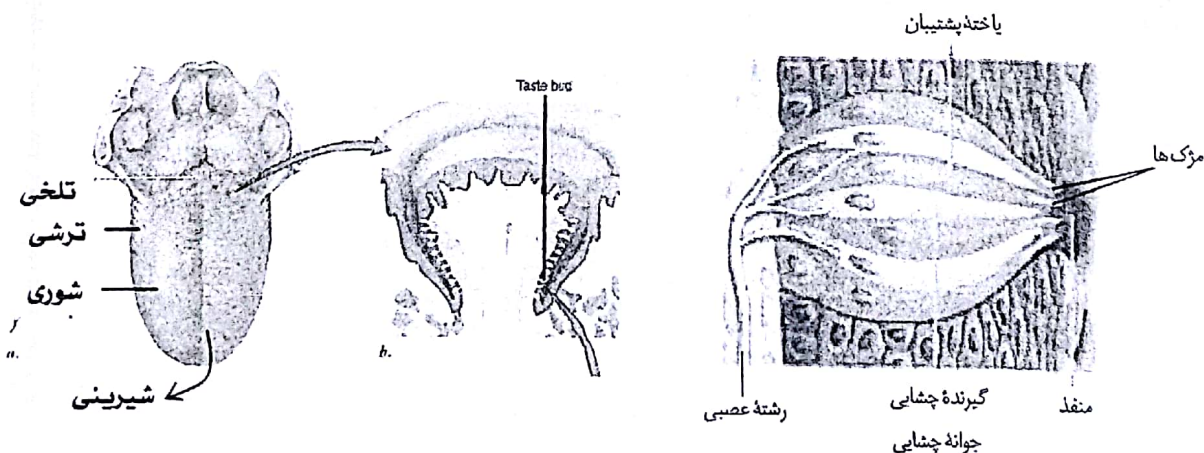
در دهان و برجستگی های زبان جوانه های چشایی وجود دارد. درون جوانه ها گیرنده های چشایی قرار گرفته اند. ذره های غذا در بزاق حل می شوند و از راه منفذ جوانه به یاخته های گیرنده چشایی برخورد و آن ها را تحریک می کنند. یاخته های گیرنده با یاخته های عصبی حسی که پیام های چشایی را به مغز می برند، سیناپس دارند.

انسان پنج مزه اصلی شیرینی، شوری، ترشی، و تلخی و مزه اومامی را احساس می کند. اومامی، کلمه ای ژاپنی به معنای لذیذ است که برای توصیف یک مزه مطلوب که با چهار مزه دیگر تفاوت دارد، به کار می رود. اومامی مزه غالب غذاهایی است که آمینو اسید گلوتامات دارند مانند عصاره گوشت).

نکته ۱: هر جوانه ی چشایی چندین سلول گیرنده ی چشایی (نوعی سلول بافت پوششی تمایز یافته) و این گیرنده ها در لابه لای سلول های بافت پوششی دیگر به نام سلول های پشتیبان قرار دارند. سلول های پشتیبان توانایی ایجاد پتانسیل عمل را ندارند. بنابراین نمی توان گفت که همه ی یک جوانه ی چشایی به عنوان گیرنده عمل می کنند.

نکته ۲: حس بویایی در درک درست مزه غذا تاثیر دارد. مثلاً وقتی سرما خورده و دچار گرفتگی بینی شده ایم، مزه غذاها را به درستی تشخیص نمی دهیم.

نکته ۳: نوک زبان به مزه ی شیرین (ساکاروز)، کناره های آن به شوری (نمک) و ترشی (سرکه) و عقب آن نسبت به تلخی (آسپرین)، بیشترین حساسیت را نشان می دهند.

گیرنده های حسی جانوران

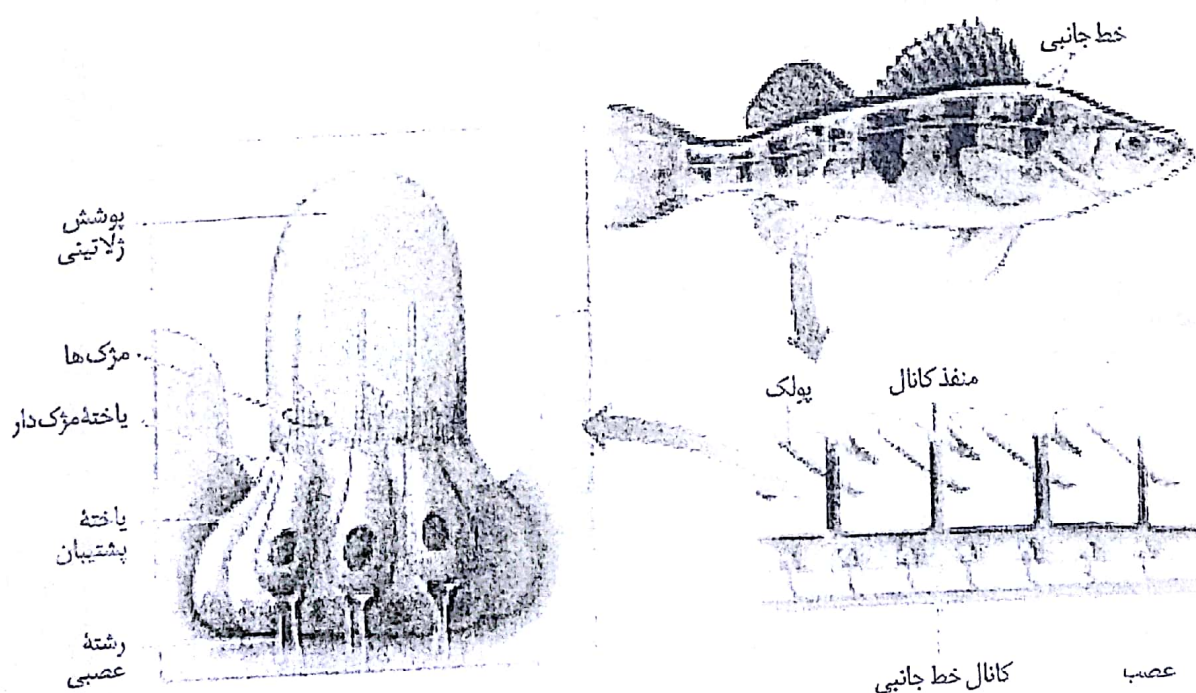
گیرنده های حسی در انسان می توانند محرک های گوناگون محیط را دریافت کنند. اما محرک هایی مانند پرتو فرابنفش و فروسرخ نیز وجود دارند که انسان برای آن ها گیرنده ندارد ولی به کمک دستگاه های ویژه می تواند آن ها را دریافت کند. در حالی که برخی جانوران در بدن خود گیرنده های دریافت کننده این محرک ها را دارند.

گیرنده های مکانیکی در خط جانبی ماهی ها

در دوسوی بدن ماهی ها ساختاری به نام خط جانبی وجود دارد. این ساختار کانالی در زیر پوست جانور است که از راه سوراخ هایی (چندین عدد سوراخ) با محیط بیرون ارتباط دارد. درون کانال یاخته های مژک داری از نوع گیرنده های مکانیکی قرار دارند که به ارتعاش آب حساس اند. (مژک های این یاخته ها طول نامساوی دارند و داخل ماده ای ژلاتینی قرار دارند. جریان آب در کانال ماده ژلاتینی را به حرکت در می آورد و یاخته های گیرنده را تحریک می کند. ماهی به کمک خط جانبی از حرکت اجسام و جانوران دیگر (شکار و شکارچی) در پیرامون خود آگاه می شود.

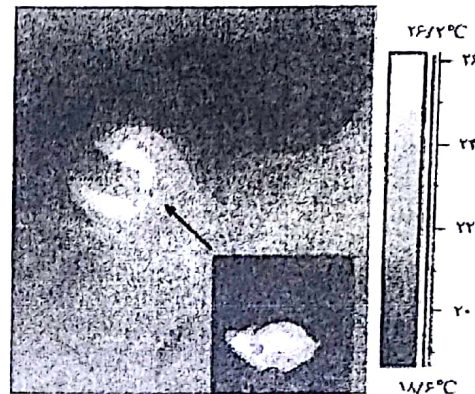
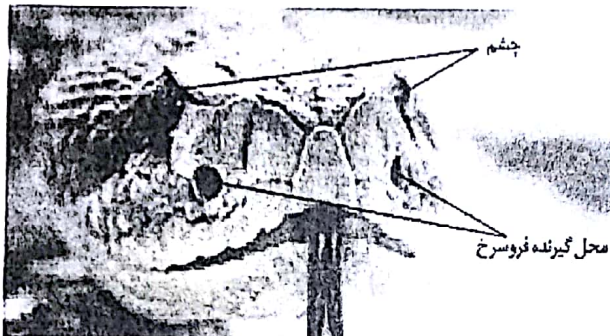
نکته ۱: در خط جانبی گیرنده های مکانیکی مژکدار در تماس مستقیم با مایع نیستند بلکه درون ماده ای ژلاتینی قرار دارند و ماده ژلاتینی است که در تماس مستقیم با مایع قرار دارد. گیرنده های مکانیکی مژکدار در لابه لای سلول های پشتیبان قرار دارند. ساختار این گیرنده ها به گیرنده های تعادلی در مجاری نیم دایره گوش شباهت دارد.

نکته ۲: بیشتر سلول های واقع در خط جانبی بافت پوششی هستند و به عنوان سلول های پشتیبان عمل می کنند. این سلول ها فضای بین سلولی اندک دارند. و روی غشاء پایه مستقر هستند. در خط جانبی فقط برخی از سلول ها که درون ماده ژلاتینی قرار دارند، مژک دار هستند و به عنوان گیرنده مکانیکی عمل می کنند.

گیرنده‌ی فروسرخ مارزنگی :

برخی مارها (مانند مار زنگی) می‌توانند پرتوهای فرو سرخ را تشخیص دهند. مار زنگی در جلوی سر و در زیر هر چشم سوراخی دارد که گیرنده‌های پرتوهای فرو سرخ در آن قرار دارند. به این ترتیب مار پرتوهای فروسرخ تابیده از بدن شکار را دریافت و محل آن را در تاریکی تشخیص می‌دهد. توجه کنید که در شبکیه‌ی چشم مار زنگی گیرنده‌ی فروسرخ وجود ندارد محل این گیرنده‌ها در درون دو عدد سوراخ در زیر چشم‌ها است.

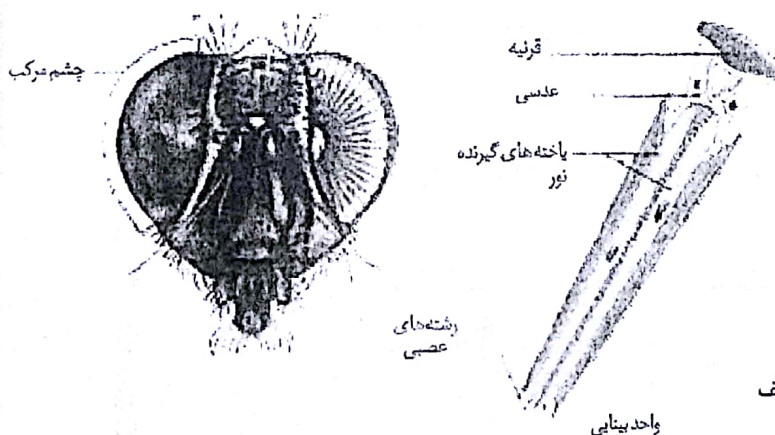
گیرنده‌های نوری چشم مرکب :

حشرات چشم مرکب دارند، که از تعداد زیادی واحد بینایی تشکیل شده است. هر واحد بینایی یک قرنیه و یک عدسی و چند عدد گیرنده نوری دارد. هر یک از این واحدها تصویر کوچکی از بخشی از میدان بینایی را ایجاد می‌کند. دستگاه عصبی جانور این اطلاعات را یکپارچه و تصویری موزاییکی ایجاد می‌کند.

نکته ۱: چشم مرکب فاقد مردمک، عنبیه و زلالیه و زجاجیه است.

نکته ۲: گیرنده‌های نوری برخی حشرات مانند زنبور، پرتو فرا بنفش را دریافت می‌کنند.

نکته ۳: هر جانوری که تنفس نای دیسی دارد قطعاً چشم مرکب دارد. بیشتر حشرات علاوه بر چشم مرکب سه عدد چشم ساده بر روی سر خود دارند. زنبور عسل از چشم ساده‌ی خود برای تشخیص شدت نور و طول روز استفاده می‌کند. اما این چشم تصویری ایجاد نمی‌کند.

گیرنده های شیمیایی دریا :

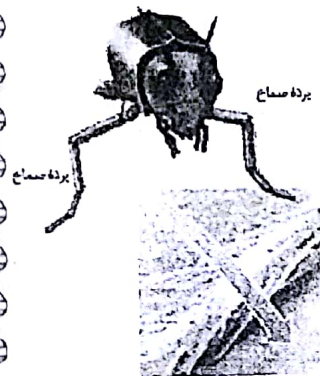
در مگس گیرنده های شیمیایی که مزه ها را تشخیص می دهند ، درون موهای حسی روی پاهای جانور قرار دارند . مگس ها به کمک این گیرنده ها انواع مولکول ها را تشخیص می دهند .

نکته ۱ : درون هر موی حسی چندین عدد گیرنده ی شیمیایی وجود دارد . هر گیرنده یک نورون تمایز یافته دو قطبی است . هر گیرنده یک دندریت دارد که دندریت آن از منفذ انتهایی موی حسی بیرون آمده و به عنوان گیرنده شیمیایی عمل می کند .

گیرنده مکانیکی صدا دریا :

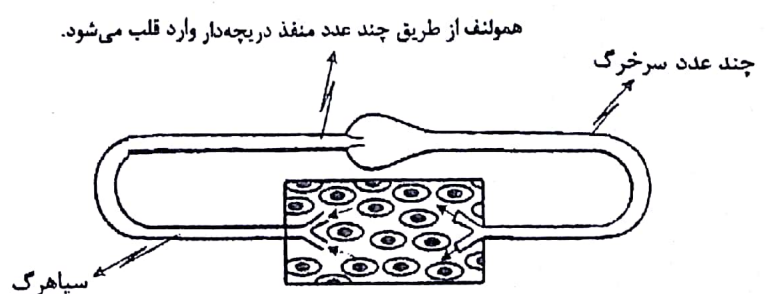
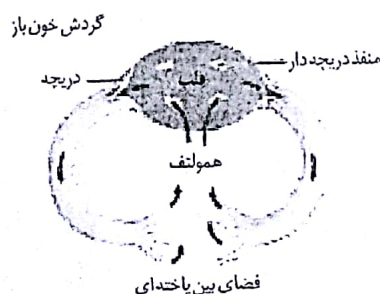
روی پاهای جلویی جیرجیرک یک محفظه هوا وجود دارد که پرده صماخ روی آن کشیده شده است . لرزش پرده در اثر امواج صوتی ، گیرنده های مکانیکی متصل به پرده را تحریک کرده و جانور صدا را دریافت می کند .

نکته ۱ : حشرات گردش خون باز دارند

بسیاری از بی مهرگان، مانند بندپایان (حشرات، عنکبوتیان و سخت پوستان) و بیشتر نرم تنان سامانه ی گردش خون باز دارند. در بدن این جانداران همولنف درون رگ های بسته جریان ندارد، بلکه از انتهای باز رگ ها خارج می شود. در بین سرخرگ ها و سیاهرگ ها شبکه مویرگی وجود ندارد و همولنف مستقیماً به فضای بین سلول های بدن وارد میشود و در مجاورت سلول ها جریان می یابد. این مایع همولنف نام دارد و نقش خون ، مایع میان بافتی و لنف را داراست.

در حشرات یک قلب لوله ای پشتی وجود دارد ، جهت جریان خون در قلب از عقب به جلو است. در هنگام استراحت قلب همولنف از طریق چند عدد منفذ دریچه دار وارد قلب می شود، در هنگام استراحت قلب این دریچه ها باز هستند ولی در هنگام انقباض قلب دریچه های این منافذ بسته هستند که از برگشت جریان خون جلوگیری می کند. با انقباض قلب همولنف از طریق چند عدد رگ از قلب خارج می شود. قلب لوله ای، همولنف را به درون حفره هایی (سینوس ها) پمپ می کند. این جانوران مویرگ ندارند و همولنف مستقیماً به فضای بین یاخته های بدن وارد می شود و در مجاورت آنها جریان می یابد.

نکته ۲: حشرات سامانه دفعی متصل به روده به نام لوله های مالپیگی دارند.

یونهای پتاسیم و کلر با انتقال فعال از همولنف به لوله های مالپیگی ترشح، و در پی آن آب از طریق اسمز وارد این لوله ها می شود. سپس اوریک اسید به لوله ها ترشح می شود. محتوای لوله های مالپیگی به روده، تخلیه و با عبور مایعات در روده، آب و یون ها باز جذب می شوند. اوریک اسید از طریق روده به همراه مواد دفعی دستگاه گوارش دفع می شود.

نکته ۳: حشرات تنفس نایب دیسی دارند.

نایدیس ها، لوله های منشعب و مرتبط به هم هستند که از طریق منافذ تنفسی سطح بدن، به خارج راه دارند و معمولاً ساختاری جهت بستن منافذ دارند که مانع از هدر رفتن آب بدن می شود. منافذ تنفسی در ابتدای نایدیس قرار دارد. نایدیس به انشعابات کوچک تری تقسیم می شود. انشعابات پایانی، که در کنار تمام یاخته های بدن قرار می گیرند، بن بست بوده و دارای مایعی است که تبدلات گازی را ممکن می کند. چون متوسط فاصله یاخته ها از نایدیس های انتهایی، چند میکرون است، گازها بین نایدیس و یاخته های بدن از طریق انتشار مبادله می شوند. این نوع تنفس در بی مهرگان خشکی زی مانند حشرات و صدپایان وجود دارد. در این جانوران دستگاه گردش مواد، نقشی در انتقال گازهای تنفسی ندارد.

نکته ۴: توجه کنید که در حشرات همولنف در حمل اکسیژن نقش ندارند. حشرات خون تیره و روشن ندارند. توجه کنید که حشرات گلبول قرمز و هموگلوبین و کربنیک انیدراز ندارند.

